

Περουζία. . . Μίαν τῶν ἡμερῶν παρατηρήσας ἕνα τοιοῦτον καθήμενον ἐπὶ βράχου, ἐπυροδόλησα κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τραυματισθεὶς μόνον μετέστη, εἰ καὶ μετὰ τινος δυσκολίας, εἰς ἄλλον βράχον παρὰ τὴν θάλασσαν, πεντακοσίους πόδας μακρὰν· ἐγὼ δὲ γεμίσαμεν τὸ πυροδόλον μου τὸ ἐκένωσα ἐκ νέου κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπλήγωσα ὑπὸ τὴν δεξιάν. Ὅτε δὲ ἐπλητίασα διὰ τὰ τὸν συλλάβω, αὐτὸς πετῶν προηέτης, ὑπερασπίζετο διὰ τῶν ποδῶν του. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους κατώρθωσα τὰ τὸν αἰχμαλωτεύσω, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τινος ναύτου, τὸν μετέφερα εἰς τὴν σκηνὴν μου διὰ τὰ τὸν ζωγραφῆται.

» Καὶ αἱ μὲν πτέρυγές του, τὰς ὁποίας ἐμέτρησα μετὰ πολλῆς ἀκριθείας, εἶχον ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης, ἕνδεκα ποδῶν καὶ τεσσάρων δακτύλων, τὰ δὲ μέλανα καὶ στιλπνὰ αὐτοῦ πτερά, δύο ποδῶν καὶ δύο δακτύλων μῆκος. Ὁ ὄγκος τοῦ βάρους του ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν τοῦ σώματός του· εἶχε δὲ τριῶν δακτύλων καὶ ἑπτὰ γραμμῶν μῆκος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μαῦροι, ἐντὸς κύκλου ὑπομέλανος καὶ ἐρυθροῦ. Ἐκαστος τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἦτο ὀπλισμένος διὰ τεσσάρων γαμφωνύχων, τριῶν μὲν ἔμπροσθεν καὶ ἑνὸς ὀπίσθεν.

» Τὰ ὄρνεα ταῦτα ἐπιχωριάζουσιν εἰς τὰ ὄρη ὅπου εὐρίσκουσι τροφήν· δὲν καταβαίνουναι δὲ εἰς τὴν παραλίαν εἰμὴ ἐν ὥρᾳ βροχῆς, διότι αἰσθανόμενα τὸ ψύχος, ζητοῦσι μέρος θερμότερον. . . Καὶ ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκουσιν ἱκανὴν τροφήν εἰς τὰ παράλια, ἐκτὸς μόνον ὅσας αἱ τρικυμιαὶ ἐκδράζουσιν ἰχθύς, βιάζονται νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἐρχονται δὲ συνήθως τὴν νύκτα εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ ἐπιτρέφουσι τὸ πρωί.»

Φαίνεται ὅτι ὁ γυψ οὗτος τὸν ὁποῖον ἐρόνευσεν ὁ Κ. Fenillee, ἦτο ἐκ τῶν μικροτέρων καὶ τῶν νεωτέρων· διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι περιηγηταὶ βεβαιοῦσιν ὅτι εἶδον μεγαλητέρους. Ὁ P. Abbeville καὶ ὁ Laei λέγουσιν ὅτι ὁ μέγας γυψ εἶναι διπλάσιος κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀετοῦ, ὅτι ἔχει τοιαύτην δύναμιν, ὥστε ἀρπάζει καὶ καταδροχθίζει ἀρνίον ὀλόκληρον, ὅτι καὶ τὰς ἐλάφους αὐτὰς καταβάλλει, καὶ ὅτι καὶ ἀνθρώπον μικρὸν εὐκόλως. Ἐπάρχουσι γυψες, λέγουσιν ὅτε Acosta καὶ ὁ Garcilasso, τῶν ὁποίων αἱ πτέρυγες, ἀνοικταὶ οὔσαι, ἔχουσι δεκαπέντε καὶ δεκάξυ ποδῶν μῆκος ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς πτέρυγος. ἔχουσι δὲ τὸ βάρος τοσαύτω στερεὴν ὥστε διαπερῶσι τὸ δέρμα δαμάλεως· δύο δὲ τοιαῦτα ὄρνεα δύνανται νὰ φονεύσωσι καὶ νὰ φάγωσι μίαν δάμαλιν. Ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους φονεύουσι καὶ τρώγουσι. Κατ' εὐτυχίαν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι ἐλάχιστος. Ὁ Desmarchais λέγει ὅτι, καθὰ βεβαιοῦσιν οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς, οἱ γυψες ἀρπάζουσιν ἔλαφον ἢ καὶ δάμαλιν ὡς ἂν ἦτο λαγῶς.

Οἱ φυσιολόγοι κατέταξαν τὸ τεράστιον τοῦτο ὄρνεον εἰς τὴν κλάσιν τῶν γυψῶν καὶ ὅμως αἱ ἰδιότητες αὐτοῦ παρεμπύρουσι μᾶλλον πρὸς τὰς τῶν ἀετῶν. Οἱ δὲ περιηγηταὶ λέγουσιν ὅτι ὁ μέγας γυψ εἶναι τολμηρὸς, ὅτι μόνος ἐπιτίθεται κατ' ἀνθρώπου, ὅτι φονεύει εὐκόλως παιδίον δέκα ἢ δώδεκα ἐτῶν, ὅτι ἐκλέγει μεταξὺ ἀγέλης προβάτων ὁποῖον θέλει

καὶ ἀναρπάζει αὐτὸ, καὶ ὅτι ἐπίσης ἀρπάζει δορκάδας, ἐλάφους, δαμάλεις καὶ μεγάλους ἰχθύς. Διαταταὶ ἄρα ὅπως καὶ οἱ ἀετοὶ, θηρεύων καὶ τρεφόμενος οὐχὶ διὰ πτωμάτων ἀλλὰ διὰ σωματίων ζώντων. Φαίνεται δὲ βέβαιον, ἐξ ὧν ἔχω πληροφοριῶν, ὅτι τὸ ὄρνεον τοῦτο οὐ μόνον εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην εὐρίσκεται, καὶ ὅτι φεύγων τὰ κατωκνημένα μέρη διαταταὶ εἰς τὰ ὑψηλά ὄρη καὶ τὰς ἐρήμους.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Λεξικὸν Ἑλληνο-γαλλικὸν καὶ Γαλλο-Ἑλληνικόν. Συναχθέν μὲν ὑπὸ Σκαρλάτου Α. Βυζαντίου, ἐκδοθὲν δὲ δωράτως Ἀνδρέου Κορομηλῆ στερεοτύπως. Κατ' ἔγκρισιν τοῦ ἐπιτῶν Ἐκκλησ. καὶ τῆς Δημοτ. Ἐκπαιδεύσεως Ἰπουργείου. Ἐκδ. Β'. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογραφ. Α. Κορομηλῆ 1856.

Εἰ καὶ τὸ λεξικὸν τοῦτο ἀναγγέλλεται ὡς ἐκδιδόμενον τὸ δεύτερον, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι κατὰ πολλὰ διάφορον τοῦ δημοσιευθέντος τὸ 1816 ἔτος, διὰ τε τὰς προσθήκας καὶ τὰς διορθώσεις, προσθήκας δὲ καὶ διορθώσεις γενομένας οὐχὶ ἀπλῶς ἵνα κατασταθῇ ὀγκωδέτερος ὁ τόμος, ἀλλὰ μετὰ μελέτην καὶ συμπαραβολὴν εὐσυνειδήτην τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Ἀνοίξαντες τὸ δεύτερον τοῦτο λεξικὸν, ἐρρίψαμεν κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἐν σελ. 504 λέξιν « Χωριὰ της » καὶ παραβαλόντες αὐτὴν πρὸς τὴν ἐν σελ. 389 τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἡμῶν μῶνον, εὕρομεν προσθήκην παροιμίας Ἑλληνικῆς παραβετομένης παροιμία Γαλλικῆ, ἰσοδυνάμω μὲν πρὸς τὴν πρώτην, τῆς ὁποίας ὅμως τὴν ἀναλογίαν δύσκολον νὰ ἀνεύρητις ἀνευ ἰδιαζούσης γνώσεως καὶ ἐπιστασίας διὰ τὸ πάντη ἄλλοιόν τῆς ἐκφράσεως.

Τοιαῦται βελτιώσεις οὐκ ὀλίγαι ἀπαντῶνται ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἐκδόσει, μαρτυροῦσαι καὶ τὴν περὶ τὰς δύο γλώσσας ἱκανότητα, καὶ τοὺς μόχθους τοῦ συγγραφέως. (*)

(*) Ὁδῆγόν κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐκδοσιν εἶχεν ὁ συγγραφεὺς τὸ λεξικὸν τοῦ Bescherelle (ἐκδ. 2). Παραπονείται δὲ ὅτι, εἰ καὶ περιεκτικώτατον, παραλείπει πολλὰς λέξεις ὡς τὸ corbeau, καὶ escheviller κλπ. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ γαλλικὸν τοῦτο λεξικὸν ἐξεδόθη καὶ δεύτερον πρὸ τριῶν ἡδὲ ἑτῶν τὸ 1853· καὶ περιλαμβάνει μὲν τὰς λέξεις ἐκεῖνας, λησμονεῖ δὲ πολλὰς ἄλλας, ὡς τὴν évangeliaire, καὶ précleux καὶ érapateux, καὶ drainage κλπ. Λυπούμεθα ὅτι ὁ Ἑλληνο-λεξικογράφος δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν δευτέραν ταύτην ἐκδοσιν, ἵνα θεσχυρίσθῃ καὶ οὐκ ὀλίγον ἄλλον ἀριθμὸν λέξεων ἅς δὲν εὕρομεν ἐν τῷ Γαλλο-Ἑλληνικῷ τμήματι τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ, καὶ λέξεων μάλιστα ἀναγκαίων, ὡς ἡ désillusionner, καὶ avouable, καὶ bougeron, καὶ adolorir, καὶ renvider κλπ. Ἀπορούμεν δὲ πῶς τὴν ἀκρίθειαν αὐτοῦ οἴψυγον ἄλλαι τινὲς

Πλὴν τῶν Προλεγόμενων τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἅτινα ἀνετυπώθησαν καὶ εἰς τὴν προκειμένην, ὁ συγγραφεὺς προσέθετο καὶ νεώτερα, πολλὰ διακλυζάνοντα περὶ τῆς ἡμετέρας γλώσσης καὶ τῶν προόδων αὐτῆς. Θεωρεῖ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἡ ἀναγκαῖον νὰ συστήσῃ καὶ παρ' ἡμῶν νομοθετικὸν λόγον σώμα, ἔργον ἔχον νὰ στηρίξῃ ἅπασι διὰ παντὶς τὴν γλῶσσαν, καὶ νὰ στήσῃ τοὺς τέρμονας τῆς ὀνοματοθεσίας. . . » Καὶ φρονεῖ ὅτι « κατ' αὐτὸν καὶ μίνον τὸν τρόπον, κί διάφοροι ἐνεργεῖαι, κίτινες σήμερον κινεῖνται χωρὶς σκοποῦ, συγκεντρωθήσονται εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐστίαν, εἰς ἓν καὶ ταῦτὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀναλάμψει τὸ λεξικὸν τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν, ὁ Νομοκάνων τῆς γλώσσης. »

Λυπούμεθα ὅτι δὲν εἴμεθα κατὰ τοῦτο σύμφωνοι μετὰ τοῦ συγγραφέως. Δὲν συζητοῦμεν τὴν περὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἀκαδημίας γνώμην, ἣν καὶ βλέπομεν τῇ ἀληθείᾳ (ἂν πρέπει νὰ παραδειγματισθῶμεν εἰς τῶν γινομένων ἀλλαγῶν), ὅτι ἡ στήριξις τῆς γλώσσης καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν τερμῶνων τῆς ὀνοματοθεσίας ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς φέρειπεῖν Ἀκαδημίας, καὶ αὐτὸς ὁ ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμιου λεξικοῦ ἀποσκορακισμὸς πασῶν τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων ὄσας, ἐναντίον τῶν τεθέντων κανόνων, μεταχειρισθήσονται καὶ οἱ διασημότεροι τῶν νεωτέρων κλασικῶν συγγραφέων τῆς Γαλλίας, οἷοι ὁ Villemain, καὶ Cousin, καὶ Arago καὶ πλείστοι ἄλλοι, δὲν ἀπεθάρρυναν τοὺς συγγράφοντας τοῦ νὰ μεταμορφώσωσιν οὕτως εἰπεῖν τὴν γλῶσσαν τῆς Ἀκαδημίας, καὶ νὰ τὴν μεταμορφώσωσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε σοφὸς τις Γάλλος ἔλεγεν ὅτι ἂν ποτε ἀνίστατο ὁ Voltaire δὲν ἤθελεν ἐννοῆσαι τὴν πατριὸν γλῶσσαν. Διαφωνοῦμεν ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς συστάσεως, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ, ὡς φαίνεται, ὁ συγγραφεὺς ἐπιστάντα.

Ὅτε ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀπεφάσισε νὰ στηρίξῃ τὴν γλῶσσαν καὶ νὰ στήσῃ τοὺς τέρμονας τῆς ὀνοματοθεσίας, εἶχον ἤδη ἀναφανῆ ἐν Γαλλίᾳ ἔξοχοι συγγραφεῖς καὶ κατὰ τὰς ἐπιστήμας καὶ κατὰ τὰς τέχνας, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ἐθεωρεῖτο γενικῶς ὡς νόμος, εἰς οὗ τὸν ζυγὸν ὑπεβάλλοντο ἐκουσίως πάντες οἱ γράφοντες. Καὶ ὡς γνωστὸν, αὐτῶν τὰ συγγράμματα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ Ἀκαδημαῖκοι, ἐξεπύνησαν τὸ πρῶτον λεξικὸν, κανονίσαντες κατὰ τὸ ὕψος αὐτῶν τὴν γλῶσσαν.

Ἔχομεν ἡμεῖς συγγραφεῖς; ἢ ἂν ἔχομεν εἰσὶν ἄρα ἐξ ἐκείνων οἵτινες δύνανται νὰ προτείνωσι τὴν ἀξίωσιν τοῦ ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ ὕψος αὐτῶν ἀνκμυρισθῆσθαι; Ἡ καθ' ἡμᾶς γλῶσσα ὁμοιάζει εἰς ἐτι πεδίον ἀπέρχοντον μὲν ἀλλὰ χέρπον, εἰς οὗ τὴν καλλιέργειαν ἐπιδίδονται μὲν ἀμιλλώμενοι ἑκατοστυεῖς χειρῶν, δὲν προάγουσιν ὅμως καρπὸν εἰμὴ ἴσον

εὐρισκόμενοι καὶ ἐν αὐτῷ τῆς Ἀκαδημίας τῷ λεξικῷ, ὡς ἡ charte (οὐχὶ εἰς τὴν σημασίαν τῆς charte) καὶ ἡ chartreux καὶ ἡ colostrum κλ.

Ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Bescherelle καὶ ἰδιωτισμοὶ ἠλλείπουσιν οὐκ ὀλίγοι. Se placer en galère, π. γ. σημαίνει τὸ περῶ εἰς τὸ σῶμά μου σχοινίον καὶ σῦρον ἀντὶ ἵππου ἀμαζάν, ἄρροτρον καὶ τὰ παρόμοια, δὲν εὐρίσκονται.

σχεδὸν καὶ τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσόν, καρπὸν τρέφοντα διὰ τοῦτο ἐξ ὑπαμοιβῆς πάντας τοὺς καλλιεργούτας. Ἡ γλῶσσα ἀναντιρρήτως προώδευσε, καὶ μυριάδες λέξεων καὶ φράσεων μεταφέρθησαν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων βιβλίων εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, καθόσον ἐξετάθη μὲν ἡ σφαῖρα τῶν ἰδεῶν ἡμῶν, συνεγράφησαν δὲ ἡ μεταφράσθησαν πονήματα περὶ παντοίων ἀντικειμένων. Ἀλλ' ἡ πρόδος αὕτη ἐξακολουθεῖ ἀδιακόπως καὶ ἀκατάχρητος, καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ ἡ Ἀκαδημία τὴν τύπωσιν τοῦ λεξικοῦ αὐτῆς, θέλει ἀναγκασθῆ νὰ ἐτοιμάσῃ νέον, διότι τὸ πρῶτον ἤδη ἐγήρασε. Τὸ λεξικὸν ἄρα τοῦτο θέλει ὁμοιάζει τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει σεράγιον ἐκεῖνο τοῦ σουλτάνου, τὸ ὁποῖον ἴδωμεν ἐπισκευασθῆν πολλάκις, ἢ καὶ πάλλαχθ' κρημνισθῆν ὑπ' αὐτῶν αὐτοῦ τῶν ἀρχιτεκτόνων ἵνα ἀνεγερθῆ κατὰ νέον ὀραιότερον σχέδιον, διαρκουσης ἐτι τῆς τοῦ ὄλου οἰκοδομῆς.

Τί δὲ ἐστὶν Ἀκαδημία; « Un conseil souverain et perpétuel, λέγει ὁ Bossuet, dont le crédit, établi sur l'approbation publique, peut réprimer les bizarreries de l'usage, et tempérer les dérèglements de cet empire trop populaire. »

Τῇ ἀληθείᾳ τολμηρὸς ἐκεῖνος ὅστις ἀναδεχθῆ σήμερον νὰ νομοθετήσῃ διὰ παντός περὶ τῆς γλώσσης, τὴν ἀξίωσιν ἔχων ὅτι ἡ περὶ τῆς νομοθετικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος δόξα εἶναι γενικὴ καὶ ἀνκμυρισθῆσθαι.

Ἄλλὰ δεδόςθω ὅτι συναμολογοῦσι πάντες τὸ κῦρος τῶν ἡμετέρων μεταφραστῶν ἢ συγγραφέων ὑπάρχει ἄλλη τις ἀνάγκη περὶ ἧς μικρὰν πρόνοιαν ἔλαβον οἱ συγγραφεῖς ἢ οἱ μεταφρασταὶ οὗτοι, ἧτις ὅμως εἶναι καθ' ἡμᾶς σπουδαιότατη ἢ τῆς κυριολεξίας.

Ἰποχρεούμενοι καθ' ἑκάστην νὰ ἐρμηνεύωμεν τὰς νέας ἡμῶν ἰδέας ἢ ἀνάγκας, καὶ μὴ ἔχοντες προχειροῦς λέξεις, ὀνοματοθετοῦμεν. Δὲν λέγομεν ὅτι ἡ ὀνοματοθεσία εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτελής (*). ἔχομεν ὅμως δικαίωμα νὰ τὴν ἀποκρούσωμεν ὅσακις ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ τῷ λαῷ λέξεις Ἑλληνικαὶ ἐξηγοῦσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐξηγοῦσαι μάλιστα αὐτὸ ἐμφαντικώτερον. Αἱ λέξεις αὗται ἐπιπλεύσασαι ἐν μέτρῳ πολυχρονίου κατακλυσμοῦ, ἀποτελοῦσι

(*) Φρονοῦμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀνοματοθετήσωμεν ὅσας αἰῶνται ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς λέξεις, ἰστωσιν καὶ ἀπικμυρισθῆσθαι, προσφυῶς ἐρμηνεύουσαι τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἡμέτερος λεξικογράφος ὀνομάζει τὸ casse-noisette καρυοθήσαστην. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες ἔλεγον αὐτὸ μυκροθήσασ καὶ καρυοκατάκτην. Τὴν affluent ἐξηγεῖ διὰ τῆς λέξεως τυφροῦ. Ἀλλ' ὑποθέτομεν ὅτι ἐπὶ ὑδάτων προτιματέα ἢ συμβολή θύσιν καὶ εἰ ἀρχαῖοι ἔλεγον ἐπ' αὐτῶν, καθ' ἄλλην βεβαίως σημασίαν, ἀμβουλάθησιν, καὶ σήμερον ἐν μὲν Ἀθήναις ὀνομάζουσι οἱ χωρικοὶ πᾶν τεχνικὸν βύδιον ἀμβουλήσιν, ἐν δὲ Νάξῳ καὶ ἀλλαχοῦ τὴν πηγὴν, ἀναβήσιν λουσαν. Ἡ chamois ἐρμηνεύεται αἰγαγρός νομιζομεν ὅμως ὅτι εἶναι ἡ κεμάς, ἐξ ἧς μάλιστα παράγεται καὶ ἡ Γαλλικὴ λέξις. Contre-suit, εἶναι, εἰ μὴ σφάλλομεν, ἡ ἀντιρρὶς τῶν ἀρχαίων. Τὸ δὲ dais τῶν Γάλλων, ὀνομάζει πολλάκις ὁ Πλοῦταρχος, καὶ μάλιστα ἐν Βίῳ Φωκίωνος οὐρανόσκαλον.

μετὰ τῶν ἰδιωτισμῶν τὴν ἐθνικὴν φυσιογνωμίαν τῆς γλώσσης.

Οὐδεὶς ἴσως τῶν κληθητομένων εἰς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν οὐνήγυριν, ἐπεσκέφθη, δὲν λέγομεν τὴν μεγάλην δούλην ἀλλὰ τὴν μικρὰν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, σκοπὸν ἰδιάζοντα ἔχων νὰ σπουδάσῃ τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ. Αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνά χειρας λεξικοῦ, ὅστις εἶπερ τις καὶ ἄλλος ἐνέκυψε, εἰς τὴν μελέτην τῆς γλώσσης, ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ ὀνοματοθετῇ ἢ διὰ περιφράσεων νὰ ἐρμηνεύῃ λέξεις ξένας, ἐνῶ σώζονται ἄλλαι μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ ἀντίστοιχοι, καὶ Ἑλληνικαί, καὶ κατὰ πάντα ταυτοσίμαντοι.

Ἴδου ἐκ τοῦ προχείρου παραδείγματα τινά·

Τὴν corniche μεταφράζει τὸ ἀνά χειρας λεξικὸν διὰ τῆς λέξεως κορωνίς· ἀλλ' οὔτε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὔτε παρ' ἡμῶν ἡ κορωνίς ἐσήμαινεν ὅ,τι καὶ ἡ corniche. Ἐν δὲ τῇ Κύπρῳ σώζεται μεταξὺ καὶ τῶν χυδαιστέρων τεκτόνων τὸ Ἑλληνικὸν οἰ πρόμορθοι, σημαίνον αὐτὴν ταύτην τὴν corniche τῶν Γάλλων.

Gibier, ζῶον ἀπὸ κυνήγι, λέγει τὸ λεξικὸν. Πολλαχὸς ὅμως τῆς Ἑλλάδος λέγεται ἀγρίμιον, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀγρέμιον.

Patron, μεταφράζεται εἰς τὴν δευτέραν αὐτοῦ σημασίαν πρότυπον τεχνίτου. Ὁ λαὸς ὅμως πολλῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος λέγει, τυπάριον καὶ ἀχνάριον ἢ τοῖς ἰχνάριον.

Entaille, τὴν ναυτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν ἐρμηνεύει τὸ λεξικὸν διὰ τοῦ γλυφῆ Ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι ναυτικοὶ ὀνομάζουσι ταύτην ἀγαθὸς (ἀγγλ. rabbet).

Distrail, φύσει ἀπρότεκτος, ῥεμβώδης. Παραλείπομεν ὅτι ὁ distrail δὲν εἶναι φύσει ἀπρότεκτος· λέγομεν μόνον ὅτι πολλαχὸς τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεται κυριολεκτικώτερον ἀλλουσινοὸς ἢ τοῖς ἀλλόνοισ.

Assoupissement, κάρωσις· ἀλλὰ τὸ βύθος τὸ ὁποῖον βεβαίως ὡς μὴ ξένον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Κ. Βυζάντιος εἰς τὸ Ἑλληνο Γαλλικὸν μέρος τοῦ λεξικοῦ, ἐρμηνεύει ἐμφαντικώτερον τὴν ἐννοίαν.

Cordonnet, λεπτὸν γαϊτάνι, τεχνίλι· Ἀλλ' ἐν Ἀμοργῷ ὀνομάζεται μερμίδιον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου μερμίς.

Averse, βροχὴ ῥαγδαία. Ἐν δὲ Κέα, διὰ μιᾶς λέξεως καὶ ἐντεννώτερον, νεραποντία.

Suint, οἰσύπη, λέρα τοῦ μαλλίου τῶν προβάτων. Ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ὅμως λέγουσιν οἱ χωρικοὶ· «τὰ μαλλία ἔχουσι πολὺν πίνον, ἀπαραλλάκτως κατὰ τοὺς ἀρχαίους.

Citerne, στέρνα. Ἀλλ' ἐν Μήλῳ καὶ ἀλλαχὸς τοῦ Αἰγαίου ὀνομάζεται Ἑλληνιστὶ ὁ μβροδέκτης· ἐν δὲ Ἀττικῇ, κατ' ἀραίρεσιν τῶν δύο πρώτων στοιχείων, βροδέκτης.

Moroie, δύστροπος, διεστραμμένος· Ἡ λέξις ὅμως αὕτη σημαίνει κυρίως τὸ ἡμέτερον καὶ τὸ τῶν ἀρχαίων στρυφνός, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Ἠθικ. Νικομ. Βιβ. Η'. Κεφ. Ε' καὶ ΣΤ').

Echapper. Εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ σημασίαν ἐρ-

μηνεύεται κυριολεκτικώτατα διὰ τοῦ ἐν χρήσει πολλαχὸς τῆς Ἑλλάδος σκαπετάρω, παραγομένου ἐκ τοῦ σκαπετος τῶν ἀρχαίων.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα παραδείγματα ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ γράψωμεν ἐν ἀποδειχθῇ ὅτι ἀσπές ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ ἀποβάλλωμεν τὸν πατριὸν θησαυρὸν καὶ βλατίσωμεν ἡμεῖς, καὶ ἐπιτήδειοι ἀνάδοχοι ἂν ὑποταθῶμεν, διὰ νέων λέξεων πράγματα, τῶν ὁποίων τὰ προγονικά ὀνόματα σώζονται ἐν τῷ λαῷ. Βεβαίως δὲ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ θέλουσιν ἐκπληρώσει καὶ ἀτελῶς καὶ ἀπτόχως τὴν ἐντολὴν αὐτῶν, ἐν ζητήσῃ νὰ στήσῃ διὰ παντὸς τὰ ὅρια τῆς γλώσσης καὶ τῆς ὀνοματοθεσίας, βάσιν μόνον ἔχοντες τὰ νεώτερα βιβλία καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις ὁμιλουμένην.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐκδοσιν τοῦ λεξικοῦ τοῦ Κ. Βυζαντίου, ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐγνωμοσύνην οὐ μόνον πρὸς τὸν ἀκάματον συγγραφεὰ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἐκδόστην Κ. Ἀνδρέαν Κορομηλᾶν. Συντελῶν δι' ἀδρῶν ἀναλωμάτων εἰς τὴν διαδοσιν τοιοῦτων κοινοφελῶν βιβλίων, συντελεῖ βεβαίως εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ὅστις πρέπει νὰ εἶναι τὸ μέλημα πάντων τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Τὸ συναξάριον τοῦ βασιλέως Ναχούχα.

—ο—

Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ Μεγαδικῇ ἀτάσιν συνηγμένων συναξαρίων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τοὺς παλαιούς βασιλεῖς τῆς Ἰνδικῆς τοὺς παρὰ τῶν βραχμάνων κατησαμένους, ὑπάρχει μία πλείστου λόγου ἀξία, ἢ τοῦ βασιλέως Ναχούχα μεταμορφωθέντος εἰς ὄφιν. Ἡ ἱστορία αὕτη οὐ μόνον γάητρον θαυμαστοῦ διηγήματος ἔχει, δι' οὗ δύναται τις νὰ διείδῃ τὴν ἀνάμνησιν ἀληθοῦς τινος συμβάντος, ἀλλὰ περιέχει καὶ συζητήτην φιλοσοφικὴν, ἐν ᾗ πραγματεύονται τὰ σπουδαιότερα ζητήματα περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἰσότητος τῶν ἀνθρώπων, τοῦ καρποῦ τῶν ἔργων, καὶ τοῦ αὐτεξουσίου. Ἴδου αὕτη ὅπως ὑπάρχει ἐν τῷ μεγάλῳ ποιήματι οὗ τινος προερμηνηνεύσαμεν.

Οἱ πέντε ἀδελφοὶ Πανδαβάς διατρέχουσι τὸ δάσος. Ὁ Βριμασένας ἐπικαλούμενος Λυκόγατρος (Βρικολάρα), ὁ ῥωμαλεώτερος, ὀρηκτικώτερος καὶ ἐπιχειρηματικώτερος τῶν λοιπῶν πέντε ἡρώων, περισφιγγεται αἶφνης ὑπὸ μεγάλου ὄφρος.

« Τότε ὁ Βριμασένας κατεχόμενος ὑπὸ τῶν σπειρῶν τοῦ ἔρπετοῦ, ἤρξατο συλλογιζόμενος περὶ τῆς θαυμασίας δυνάμεως τοῦ ὄφρος. — Καὶ εἶπε πρὸς τὸ μέγα τοῦτο ἔρπετόν. Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τίς εἶσαι, ὦ σὺ ὁ καλλίτερος ὄσων ἔρπουσι, ἢ τί